

CNT U T AIT

Portavoz del Sindicato Unico de Trabajadores VILAFRANCA DEL PANADES

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: RAMBLA PI Y MARGALL, 25

Año I. - Núm. 17

11 de Junio de 1937

Ejemplar suelto : 15 cts

OPORTUNISMES

L'Associació "G...remis i E...ntitats de P...etits C...omerciants i I...ndustrials" s'ha convertit suara, de cop i volta en una organització sindical.

Ja són tres: la C. N. T., la U. G. T. i la que ens ocupa avui; però amb les següents diferències: la primera netament obrera i revolucionària, la segona en la seva base idènticament obrera i revolucionària i la tercera defensora acèrrima dels seus interessos de classe.

No podem assegurar avui, a quina Internacional s'adherirà, però sí podem estar segurs que cap de les defensores dels drets del treballador no voldrà admetre en el seu sí, cap organisme d'aquesta naturalesa i tant oportú en les seves accions quelcom egoïstes, perquè la primera consideració seria la de que si fossin obrers i la seva finalitat la de defensar els drets dels que produeixen i treballen, no tindrien necessitat d'agrupar-se al marge de cap organització proletària (consti que encara que es digui adherida a la U. G. T. la realitat és que la seva adhesió és al P. S. U. de C. i per tant a un partit polític). A la classe obrera no li precisen adhesions de cap mena i menys d'aquesta naturalesa, per quant en el demà pot sortir-ne perjudicada; al qui pot admetre, amb els braços oberts és a aquell que es despulla de tot prejudici de casta, posa la seva més o menys petita indústria o comerç en mans de la col·lectivitat o socialització obrera i es converteix en un proletari amb igualtat de drets i deures.

La C. N. T. fent honor als seus principis llibertaris, accepta l'existència d'aquesta nova Sindical, fent constar que no li fa cap nosa ni li causa cap molèstia, però fa present una vegada més a tots els treballadors que solament llurs organitzacions específiques C. N. T. i U. G. T. seran les qui conjuntament donaran vida a la nova era de prosperitat i de justícia per la qual donen la seva sang generosa.

No ens deixem enlluernar amb paraules boniques i de molt bon efecte, "com les de respecte a la petita burgesia", doncs si bé és indiscutible aquest respecte (proves han estat i són les de que cap col·lectivitat o socialització ha deixat abandonat a la seva propia sort a cap petit burges si ha ingressat a la col·lectivització i se li respecten els seus drets si no li és plaent ingressar-hi) no pot tampoc permetre's que recolzant-se en l'obrer, aquest sofreixi i se l'exploti i els altres s'engreixin. Si hi ha un troç de pa que es reparteixi igual per a tots.

«El Parlament dels Treballadors és el Sindicat»

(Manxeta de «SOLIDARITAT OBRERA» del 25 de Maig del 1937)

En el moment que pel trontoll polític-social sofert en les entranyes del poble ibèric el 19 de Juliol per als efectes de l'intent d'instaurar a Espanya un règim d'oproví i vergonya per part de Franco i quadrilla, el Sindicat, d'organització de combat, i oposició, obligada, enfront d'una burgesia assedegada de suor i sang proletària, ha passat a ocupar un lloc important amb responsabilitat, en la direcció i control de la cosa pública i de l'economia del país; superada, en part, la circumstància de lluita oberta enfront d'institucions representatives de tot un sistema en nom d'uns interessos, d'unes castes i classes privilegiades i dominants, que per l'exclusiu servei i favor particular comp-

taven amb tot un engranatge de coacció i de repressió per a sotmetre a la classe treballadora amb ferotge vessança de procediments al seu desenfrenat egoisme absent de tot sentiment d'humanitat, el Sindicat assumeix sota el nom i responsabilitat dels treballadors l'endegament de múltiples activitats socials; no pot continuar aquest, essent solament un lloc de simple cotització, ni els seus homes, han de continuar esmerçant únicament llurs aptituds, competència i preparació revolucionària, en administrar aquestes cotitzacions.

La funció social del Sindicat ha de situar-se en un pla més superior. La seva acció ha d'ésser més

dinàmica, més substancial, més revolucionària, en el sentit constructiu de la paraula. Impulsar, influenciar, determinar en tots els ordres de la vida i consciència col·lectiva, i ha d'enfocar i orientar la seva missió i la seva actuació.

En tots els terrenys i ordres d'activitat social el Sindicat ha de conquerir llocs i situar-se convenientment amb homes que el representin i signifiquin, amb prestigi i garantia per llur preparació, austeritat i competència en el comès.

¡Ah, però! Per a situar-se. Per a que l'acció del Sindicat pugui respondre a la funció i missió assenyalada d'influenciar en les determinacions de la vida social-econòmica, cultural i col·lectiva, ha de renovar la seva estructura funcional, la seva composició orgànica, vigoritzar la seva propia vida interna, fins a situar-se en el pla superior que li correspon en consonància amb la responsabilitat contreta i d'acord amb les exigències culturals i espirituals de la nova realitat creada. En una paraula: retrobar-se a sí mateix.

Convertit el Sindicat en fogar afanyós de treball i superació de l'home en les matitzades activitats del progrés, transformat aquest en gressol de formació totalitària, en aula d'educació revolucionària, on els homes de vocació ideològica, esperit creador, capacitat constructiva, fervor cultural, valors positius de la vida social dels pobles, des del seu lloc d'activitat científica, tècnica, filosòfica o simplement de treball manual, amb llur criteri d'apreciació i d'interpretació fonamentats en la realitat que comporta el nou esperit de transformació que recolza el nostre moviment emancipador de la dignitat humana, hi trobin el camp i el ferment cristal·litzador de llurs concepcions, dirigides a encarrillar la nova vida social i cultural de la nostra gesta sublimada per la sang vessada per tants germans nostres caiguts en secular lluita contra l'opressió.

Orientat així el Sindicat, en l'elevada missió de mancomunar esforços, captar aportacions serioses, aunar voluntats disperses i divorciades per antagonismes atàvics, fondre en un tot armònic el Treball, la intel·ligència i la vocació. Sincronitzant totes les branques de la producció amb les diverses activitats del saber i l'estudi, concretant tots els valors morals i socials entre sí, assolirà suggestiva col·laboració i harmonia perfecta, que traduïda al llenguatge pràctic de la nostra revolució és assolir comprensió, respecte i convivència entre l'individu i la col·lectivitat. Això és: organitzar la vida social d'un poble.

La nostra comptesa posada en aquest pla superior, atrauria a favor de la causa que defensem i que tants sacrificis ens costa, les seleccions espirituals, que recolzant-la amb llur simpatia, la fa-

A todos los que sienten dentro de sí
el ánsia de mitigar las faltas del
pueblo productor

La Burguesía, el Militarismo y la Religión, pudridero de la humanidad

Trabajadores: Se dirige a vosotros un joven que si bien no podrá daros prosa engalanada, sí que podrá afirmaros que lo que escribe es lo que piensa. Quisiera hacer sentir, si es que puedo, a los hermanos parias de la U. G. T. i de la C. N. T. que son el bloque antifascista, la necesidad de unirnos desplazando al jefe y al mandón para que juntos podamos ganar la guerra y estructurar la revolución.

Compañeros de todos los matices: me repugna que hoy día que luchamos contra invasores extranjeros, no tengamos la unión que deberíamos de tener. Bien sabéis trabajadores y compañeros de la fuerza pública que el 19 de Julio nos tiramos a la calle como fieras, a batir al militarismo español y que hoy luchamos contra invasores italianos y alemanes. Recordadlo bien compañeros, unidos, debemos darnos el más fuerte abrazo que le puede dar una madre a un hijo. De nosotros depende que las futuras generaciones puedan vivir libres y sin diferencias sociales. Tened presente compañeros que lo de hoy es el hecho culminante de todos los esfuerzos de nuestros antepasados, para adquirir un mejor bienestar y que de nuestro acierto depende el futuro hermoso de nuestros hijos de que antes hablaba.

Ya sabéis lo que es la burguesía, el militarismo y la religión.

El militarismo siempre ha vivido de la pillería y el asesinato. La burguesía ha disfrutado y ha tirado el dinero a costa del pobre trabajador y el clericalismo a costa de nosotros también, porque nos tenía engañados igual que chiquillos. No compañeros no, ya ha llegado el momento de que demos cuenta de todo esto. Sobre la literatura, es preciso que miremos hacia la realidad. No veis que este Dios místico que nos pintaban se ha vuelto, cuando ellos han querido, en un verdugo, en algo que caso de ser cierto, debe de recrearse viendo como sus discípulos hacen fieles empleando el fusil.

Todo esto ha practicado la religión; embrutecer a la clase trabajadora. El resto de la doctrina cristiana el que más y el que menos ya lo sabe.

rien magnífica, com molt bé diu el nostre company Joan Peiró.

I no tan solament el Sindicat es convertiria en el Parlament dels obrers sinó que seria quelcom més. Seria el Parlament de tots els drets i de totes les llibertats dels homes i dels pobles.

X. X.

Ahora hablemos de la burguesía. En extracto es un peso que descansa por entero sobre las espaldas de la clase trabajadora sin rendir beneficio alguno. Sólo el de prostituir a todo lo que se relaciona con ella; además es sin lugar a dudas el enemigo número 1 de las reivindicaciones humanas y el cuerpo fanático y absurdo que empleando todos los métodos y en diferentes manifestaciones, regula la marcha artificial de todo lo que en el fondo pudiera representar avance, recurriendo a los más viles procedimientos. En definitiva, sentada en una posición de privilegio sólo procurará, y la lógica así lo manifiesta, oponerse a la otra clase de enfrente, que es la productora.

Ahora mi criterio sobre militarismo. Militarismo, palabra que en sí encierra ignominias, los anhelos de un loco desdenado del estudio con el cerebro lleno de fantasías y de ambición puestos a la práctica. ¿Porqué? Porque el militarismo en sus leyes es eso, fuego, asesinato, coacción, muerte, sumisión y como consecuencia, la carrera frenética, amontonando instrumentos de destrucción, en medio de un ambiente saturado de lodo, de vicio y de desenfrenación. Cuántos hoy propagan la militarización con nuevas formas, deben tener muy presente este prólogo y la frase que le sigue. El hombre por razones de perjuicio histórico, y por las costumbres en que vive, tiende lógicamente a ser lo que el ambiente en que vive es en realidad. Quiero decir que el hombre dentro del militarismo aunque sea bueno tenderá a volverse malo, a no aceptar discusiones sobre lo que es y que hace, influenciado por las tónicas de su arte, que es el constante desprecio a la vida de los hombres.

Lo que antecede ha sido escrito miles y miles de veces, pero en estos instantes únicos en la vida de nuestra historia, conviene recalcarlo para que todos los parias estemos alerta para posibles eventualidades y saber colocarnos a la altura de las circunstancias, para que jamás puedan venir por aquí y a lo posible hacer desaparecer de la faz de la tierra a estos cánceres legendarios que motivan tanta sangre.

Productores! Nosotros representamos una clase aparte de los que erigiéndose ellos mismos en nuestros tutores sólo les mueve el deseo de «emanciparse» del trabajo.

Unidos les daremos la última batalla y libraremos a nuestros hijos de estas sanguijuelas.

Tened presente parias que lo que depende de estos males y se relaciona con ellos, usa muchos y variados uniformes. Alerta con los procedimientos y que nunca, sea con el pretexto que sea, demos un paso atrás.

FRANCISCO CARREÑO

(de los Juveniles Libertarios)

L'Economat és ja un fet.
Mantenim i augmentem la
seva potencialitat.

Cuatro pinceladas

ALMERÍA

El mundo es tan pequeño que basta dar unos pasos para hallar la cobardía y traición de las naciones más esclavizadas y que sufren constantemente las tiranías más ahogadas.

La pequeñez planetaria, con sus conveniencias e inconvenientes, hace que estos países antidemocráticos, aunque muy distantes uno de otros, se encuentren y se entiendan con suma facilidad.

Pero no vayamos más lejos. Aquí tenemos el caso de Alemania que como represalia por los daños causados al «Deutschland», abrió fuego, días más tarde, los buques de guerra alemanes, en forma de abanico, contra la ciudad abierta y sin defensa, contra la hacendosa Almería, este amable pueblo, amante del trabajo; esta ciudad sin par, que con honda melancolía vive pobre y angustiada, sonríe cantando, pero con esta sonriente alegría, llora con el corazón desgarrado y manando sangre, las heridas producidas por la metralla que han lanzado esos cobardes, criminales y asesinos al servicio del Führer.

¿Es que no tenéis bastante con vuestros «voluntarios» italianos y alemanes que luchan al lado del invasor en Euzkadi, en la Sierra, etc.?

Claramente estamos viendo que no. Les parece poco aún y bombardean sin piedad las poblaciones civiles, las poblaciones indefensas. Buscando, tan sólo, las mayores matanzas y cubriendo de lodo y amarguras la existencia humana.

¡Almería quiere ser libre e independiente!

Ni Almería, Valencia, Cataluña, Bilbao, Aragón, etc., no están dispuestas a ser esclavas ni colonia de ningún país extranjero.

Con sus bárbaras represalias, con sus sangrientos crímenes, sus horrorosas y grotescas ridiculeces y sus cobardías vergonzosas, quieren estos bárbaros y crueles servilones al servicio de los fascistas, destruir y desorganizar nuestras regiones más ricas y laboriosas, desmembrar las que aún laten con vida propia, arrastrándolas juntas con el resto de un organismo podrido.

Pero aquí viene la osadía; aquí está la mayor cobardía, la más terrible y horrorosa de los sicarios de la tiranía, la negra sombra cargada de material mortífero corre sin cesar, en el más profundo silencio sepulcral por el poético y dulce Mediterráneo. Los ojos de esta sombra infernal y terrible se clava en el espantoso silencio, sólo se oye el murmullo de las olas. Ve algo. Seguro. No se equivoca. Sus miradas llevan la dirección hacia la ciudad tranquila. Se para al ver el humo que se disipa en la atmósfera, es el humo que arrojan las chimeneas fabriles, y pensando, tal vez, que se encontraba frente a las riquísimas minas y fundiciones de hierro, azufre, salitre y plomo, puso en práctica sus acostumbradas fechorías, arrojando nubes de metralla incendiaria contra la población civil y sin ningún objetivo militar.

Y no sólo es osado y cobarde por haber producido daños materiales incalculables, sino por haber atacado con ansias y sañas suicidas a la clase trabajadora que es la representación genuina del pueblo, que durante siglos y siglos ha estado bajo la explotación más tiranizada a merced de los vientos e inclemencias de los gobiernos; bajo el yugo de los más fuertes, sumergida en las profundidades del abismo, pero al amanecer del glorioso 19 de Julio, con un gesto heroico y magnánimo se despertó del letargo en que estaba sumergido y

asiento bien fuerte la cadena de la tiranía, rompió, a un mismo tiempo, los eslabones que le martirizaban.

La masa trabajadora era atropellada, pisoteada, cometiéndosele las mayores de las vejaciones y el Calvario de sufrimiento que soportaba era tanto que llegó el inmortal domingo, el glorioso 19 de Julio que se le quiso poner más peso y se desbordó; sí, se desbordó lo mismo que cuando un vaso se comienza por echarle una gota, después otra y así sucesivamente hasta que llega el agua a sus bordes y tan solo una sensible paja se basta para producir el desbordamiento del agua que contiene. Así se desbordó el pueblo sacudiendo todo intento de esclavización.

La mortalidad escalofriante de ancianos, mujeres y niños, que estas hordas salvajes de Atila y Torquemada, tan inhumanamente producen, al arrojar, sin compasión, el plomo suicida que atraviesa y destroza los cuerpos de los ancianos, ya cargados de años, rotas sus vidas antes de tiempo; los adorables cuerpos de esas mujeres que deberían ser tocados y besados con pétalos de rosa y las tiernas carncitas magulladas y desgarradas de esas inocentes criaturitas, que es la flor de la humanidad, la semilla sembrada al alba del estallido de la revolución causa horror. ¿Y qué les importa a estos invasores que mueran españoles inocentes? Sólo le interesan la destrucción y la muerte del antifascismo.

Los Estados fascistas se colocan abiertamente, por declararnos la guerra. Palpablemente vemos el carácter amenazador en la situación internacional, pues bien claro lo demuestra el hecho que estos Estados hayan decidido dejar de participar en el control.

España pone al descubierto, al desnudo, el atrevimiento y el orgullo fascista y la impiedad de sus jefes, que, sólo saben exclamar ¡ARRIBA ESPAÑA! y tanto gritan y chillan que supongo ya España estará en el terrado, pero lo más doloroso será que como se caiga, la terminarán de destruir ya que la caída será catastrófica.

Que el mundo entero vea en España lo que es el fascismo, cuáles también sus sórdidas maniobras, emponzoñando nuestro pueblo. ¡Malvados! ¡Traidores! Que mientras la estáis aguijoneando y destruyéndola y hacéis que hayan madres que se queden sin sus hijos, que se queden hogares deshechos y que hayan infelices inocentes que vean que cae su padre desplomado por la bala fascista nuestros hijos con un valor y arrojo sin igual están derramando su noble sangre por defender a la verdadera España contra todo fascismo.

UN ANDALUZ

Ignominios

S'ens ha fet notar que dels talonaris de números per al sorteig a profit de l'Hospital Militar del «Molí d'en Rovira», que varen ésser entregats als diversos cafès de la vila, l'únic que l'ha retornat completament sencer, sense que n'hagi venut cap, ni tan solament el cafeter se n'hagi quedat cap, fou el de l'«Unió Bar», situat a la Rambla de Pi i Mar-gall.

Contrasta aquesta actitud amb la venda força efectiva que realitzaren els demés cafès.

Federación Anarquista de Portugueses Exilados (F. A. I.)

Los compañeros que integran esta Federación, víctimas de la férrea y jesuítica dictadura portuguesa, han decidido imprimir a sus actividades orgánicas el impulso de la hora que vivimos con el fin de estrechar con todos los cuadros y elementos afines—en lucha abierta contra el fascismo en el suelo hispano o diseminados por el orbe—un nexo de relaciones que puedan ser, en el porvenir, el punto de partida de una acción intensiva para la total liberación del pueblo de Iberia.

A tal fin, encarecemos de todos los compañeros encuadrados en Batallones del territorio leal o que actúen en organismos confederales o específicos, nos remitan sus señas completadas con las indicaciones indispensables de si pertenecían a la Confederación Anarquista Regional Portuguesa, y bien así si pertenecen a la C. N. T. o a la F. A. I.

Los compañeros que se encuentren en los frentes de lucha (cualquiera que sea el sector o región) nos enviarán explicaciones detalladas de su situación actual tanto en el orden político-social como familiar.

Compenetrados de que sabreis cumplir con el sentido revolucionario que anima esta Federación al pretender formar una lista completa de sus cuadros, imprimiéndoles sentido orgánico, quedamos vuestros y de la causa revolucionaria.

Por la F. A. P. E.,
EL SECRETARIO GENERAL

Retalls

Del periòdic *Solidaritat Obrera* del dia 4 del corrent:

El G. E. P. C. I. y «La Humanitat»

«Anda anda, para que luego digan que el G. E. P. C. I. no es «revolucionario»!..

La nota hecha pública por él recientemente, invita a cambiar de criterio, ordena a los pequeños burgueses del Vestir se inscriban inmediatamente en la entidad; «es preciso—dice—que por el bien vuestro y el de la clase, os sindicuéis.» ¡Hola, hola por el bien «de la clase».

De qué «clase»?

¡Ah, pues de la burguesa, indudablemente! ¿No es el G. E. P. C. I. el que «invita» u ordena?

Pero tan torpes son estos «gepcianos» que ni de las apariencias se preocupan. Calle Santa Ana, número 2, era el domicilio social de los patronos del Ramo del Vestir. Y a calle Santa Ana, número 2, recomiendan acudir a los futuros adherentes.

Pero, ¿es que los iban a mandar a un Sindicato de obreros?

Sí, amigos; allí en calle Santa Ana, número 2, estan el inconmensurable Gurri, presidente de la Patronal del Vestir, y hoy presidente, también, de la sección «gepciana»; Fargas, uno de los patronos más ricos y brutos de Barcelona; Armengol, perfecto discípulo de su maestro, don Francisco de Asís; Rius, que aún desde Burgos sigue dirigiendo a través de su socio, la explotación de sus obreros, y muchos más.

Pero no es esto lo más curioso, con serlo bastante.

Lo más curioso es que *La Humanitat* se enfada, pues teme le arrebaten la clientela.

«Eso es una coacción», dice.

Y tiene razón. ¡No hay derecho!

Diada Pro-Hospital Militar de Vilafranca

Hem de recordar que a causa de la guerra, els nostres organismes rectors han aplicat tota la seva atenció i llurs disponibilitats a les atencions d'aquesta tragèdia i que per tant els recursos han minvat degut a l'excés de despeses que han estat, vulgues que no, exorbitants i apremiants.

Guiats per l'afany d'obtenir alguna cosa més que paraules encoratjadores per als que lluiten, es feu una crida a tots els convilatans i comarcans, per a demanar-los de la seva generositat provada, un petit òbol que contribuís al salvament i guariment dels nostres ferits de guerra.

Per això el passat diumenge se celebrà la diada a profit de l'Hospital Militar de sang de la nostra vila, instal·lat a l'edifici conegut per «Molí d'en Rovira», organitzada per la popular Societat «La Principal», amb la col·laboració del Consistori Municipal i entitats esportives vilatanes.

Cal remarcar que el desglosament del programa fou portat a terme amb tot l'entusiasme per totes les entitats i persones, les quals ho feren com a cosa propia.

Al matí, un estol d'infermeres de l'esmentat Hospital, ajudades per la secció de companys i companyes de la Creu Roja i infermeres de l'Hospital Comarcal, tingueren cura de recabar donatius pels carrers de la nostra vila. A la mateixa hora se celebrava un partit de fútbol al camp d'esports del F. C. Vilafranca entre els equips Institut i Penya Chevrolet, al qual hi concorregueren una munió d'aficionats per tal de contribuir a tan humanitari acte. A la vegada amb cotxes dis-sats a l'efecte era recorreguda la Comarca. Encoratjava veure aquells companys i companyes, joves tots, plens de sa optimisme, donant-se compte de la missió que se'ls hi havia encomanat, recórrer freturosos les terres nostres per tal de convertir en realitat l'esperança que d'elles en tenen els nostres germans que lluiten als fronts; no fou endebades el seu diguem-ne peregrinatge, puix que la totalitat dels pobles contribuïren com ells saben fer-ho al posar-se en contacte amb el vertader poble que sofreix i lluita per una causa justa i humana.

A les cinc de la tarda, tingué lloc un altre partit de fútbol entre una selecció de Sanitat de Guerra i una altra de jugadors del F. C. Vilafranca, V. A. C. i Casal E. C. Tenint en compte el caire benèfic del mateix, hi concorregué además de les autoritats locals que presidiren el partit, nombrosos aimants de l'esport i d'humanitaris sentiments.

A les deu de la nit, al Saló del Casal de la Societat «La Principal» tingué lloc una extraordinària audició de ballables per dues orquestres, que fent-se ressò de la finalitat de l'acte hi contribuïren desinteressadament, executant el millor del seu repertori.

No volem acabar sense fer constar la nostra simpatia a la Comissió organitzadora, pel bon zel que ha desplegat, així com també a totes les enti-

tats i persones que generosament han contribuït amb llur esforç moral i material per tal de poguer assolir l'èxit que obtingué aquesta diada, que és tant com dir-ho a tots els penedesencs.

Alerta, trabajadores!

En estos momentos trascendentales de guerra y de revolución, conviene que meditemos un poco el error que cometen los trabajadores al militar en partidos políticos, sin base sindical, y que están hechos exclusivamente para mantener la clase obrera dividida, para que ellos a costa de los que militan en sus partidos puedan escalar los puestos de mando y Consejos Municipales para medrar a costa del pueblo y desplazar a la clase obrera. Trátándose de partido como que ellos tienen una fuerza pequeña comparada con los Sindicatos, hacen grupitos para más bien dividir a la clase obrera, que es como decir el Bloque Antifascista; mientras tanto ellos todos son unos, cuando de ir contra las reivindicaciones de la clase obrera se trata. Delante de esto ¿qué hay que hacer camaradas? En vista que ellos se unen... Copiemos de ellos compañeros y agrupémonos todos a los sindicatos U. G. T. o C. N. T. que son los verdaderos parlamentos de la clase oprimida y todos unidos discutiremos nuestros problemas de cara a la emancipación total.

UN CONFEDERADO

Inscripció d'Alumnes Infermeres per a l'Hospital Comarcal

Les aspirants a infermeres que desitgin inscriure's al nou curs, ho faran durant els dies compresos entre el 10 i 20 del corrent juny, presentant les instàncies de sol·licitud a l'Hospital Comarcal.

Per a més detalls dirigir-se a l'esmentat Hospital.

Consell Municipal de Vilafranca del Penedès

Es recorda a totes les persones naturals i jurídiques que tinguin l'aprofitament o explotació de terres que el dia 16 del mes que som acaba el termini per a acomplir l'obligació de procedir a declarar les terres que conreen o exploten, i el nombre i classe de bestiar que posseeixin als efectes de la seva valoració i assenyalament de les respectives quotes tributàries. Es recomana el compliment del disposat, puix que en cas contrari seran imposades les sancions previstes en les disposicions relatives al cas.

Vilafranca del Penedès, 7 de Juny del 1937.

L'Alcalde-President de la
Comissió Pericial,
FÉLIX BALAGUER

Noticiari dels Sindicats

Profesiones Liberales

Se pone en conocimiento de todos los maestros de la C. N. T. del Alto Panadés y de todos cuantos pertenecen a Profesiones Liberales, que el próximo domingo, día 13, a las 10 y media de la mañana, tendrá lugar una reunión general en el Sindicato.

Con el fin de extender en el mismo día el Certificado de Trabajo a todos los afiliados, se suplica además de la asistencia, la presentación de dos fotografías.

Comissió Especial per a l'Administració de la Propietat Urbana

Es fa avinent que a partir del dilluns dia 14 del mes que som, es començarà la cobrança dels lloguers corresponents al mes de Maig darrer a les oficines d'aquesta Comissió. Es recomana als ciutadans que es trobin endarrerits en el pagament de lloguer procurin posar-se al corrent abans del dia 15 del mes en curs, puix en cas contrari es procedirà a entregar al Jutjat els rebuts pendents per tal de que aquest obri en conseqüència. A la vegada es requereix a tots els propietaris d'immobles desocupats per a que en un termini de 72 hores facin entrega de les claus a aquesta Comissió, altrament s'intervindran d'una manera efectiva la finca o finques afectades.

Vilafranca del Penedès, 10 de Juny del 1937.

El President,
MIQUEL RAFOLS

NOTICIARI

El ram de vaquers i cabrers de la G. E. P. C. I. ha demanat novament autorització per a augmentar altra vegada el preu de venda de la llet.

El Consell Municipal té acordada fer una nova emissió de 40.000 bitllets de una pesseta i 40.000 de vint-i-cinc cèntims. Fora ben vist que es tingués més cura que l'anterior emissió tant en impressió com en la qualitat del paper.

Tenim notícia de que han estat enviats al Govern de la República els plànols i demés documents per a l'execució del projecte, a bastir en la plaça enclavada entre els carrers de la Font i Puig moltó, un edifici per a Correus i Telègrafs.

Per disciplina i seguint les normes donades pel nostre Comitè Regional han pres possessió de les Conselleries d'Economia i Obres Públiques del Consell Municipal de la nostra vila, els companys Josep Massana Nicolau i Miquel Ràfols Vidal.

A l'Institut de Segon Ensenyament «Milà i Fontanals» de la nostra vila, resta oberta fins el proper dia 15 del corrent mes de Juny, la matrícula per a l'Ensenyament lliure del Batxillerat, la qual cosa ens plau de comunicar per a coneixement dels interessats.

Les dades necessàries les trobaran de manifest al tauler d'anuncis de l'al·ludit Centre.

Dimarts passat fou posada en escena al Casal de la Societat «La Principal», l'obra de Lluís Elies «Barris Baixos», per la Companyia Vila-Davi. El transcurs de la mateixa és una sàtira crua de tots els estaments socials i polítics, des del sarcasme a la tragèdia, passant per la hilaritat més jocosa.

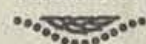
Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

Fàbrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

INDÚSTRIA COL·LECTIVITZADA

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azafia

Telèfon 87

Agricultors:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat i ordi molturades.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ DE
MAQUINARIA PER A L'AGRICULTURA I LA INDUSTRIA
Reparació i venda de Segadores i Dalladores
i peces de recanvi per a les mateixes.

I. M. de Ferrers i Forja

Col·lectivitat Obrera

Oficines: Carretera de Tarragona, 47 - Telèfon 16-B. - VILAFRANCA

Taller de forja mecànica: Isidre Rius (extramurs) - tel. 16-X.

Taller de ferrar: Carretera de Tarragona, 39.

Taller de Ferrers: Carretera de Tarragona, 47.

AZYMOL

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penadès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Hojas de afeitar

a precios sin competencia y de calidad insuperable,
elaboradas por personal de reconocida
capacidad técnica, ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor - VILAFRANCA DEL PANADÉS

Despacho para la venta: Rosellón, 168 - BARCELONA